CREDINȚA STRĂBUNĂ

REVISTĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A ALBA IULIEI ◆ Anul XXVIII ◆ Nr. 7 (388) ◆ IULIE 2018

◆ **Pelerinaj cappadocian (VII) Drumul spre Cappadocia**

Anatolia Centrală a făcut parte din leagănul civilizației omenirii. Câmpiile fertile au constituit grânarul Imperiului Bizantin. Până azi câmpiile Anatoliei Centrale sunt foarte rodnice.

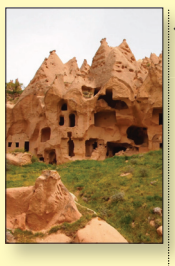

›› Pagina 4

◆ **Rudeniile Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul în credințele populare românești**

În panteonul mitologic românesc, Sfântul Ilie este considerat fi o zeitate a focului, a soarelui și a precipitațiilor violente. Ziua sa de prăznuire reprezintă miezul perioadei caniculare.

›› Pagina 5

◆ **Din viața eparhiei**

Paginile 2-3

✍ *Burse oferite de Fundația „Arhiepiscopul Irineu Pop”*

✍ *Tabără de tineret în parohia Vadu Moților*

✍ *Seară de misiune și statornicie românească cu tinerii din „Orașul lui Avram Iancu”*

◆ **Varia**

Pagina 7

✍ *Iubirea este temelia familiei creștine*

✍ *Sfântul Ierarh Iuvenalie, Patriarhul Ierusalimului*

✍ *ADAGIO sau (prea)mic, parafrazat, updatat, imaginat, cvasiplagiat, tratat despre sufletul preotului*

Slujbă de binecuvântare a Așezământului social „Acoperământul Maicii Domnului” din comuna Unirea

Prin purtarea de grijă a Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Irineu, sectorul social-misionar din cadrul administrației eparhiale își asumă constant noi angajamente prin care răspunde nevoilor semenilor noștri aflați în dificultăți sau în impasuri sufletești. Totodată, viziunea misionar-filantropică a Ierarhului nostru stă la baza dezvoltării unor noi servicii care, pe lângă dimensiunea lor umanitară, sporesc calitatea vieții omenești și oferă prilejul fortificării psihologice și spirituale a beneficiarilor. Astfel, în ultimii șapte ani au fost înființate un număr de peste 40 de servicii noi: Centre de zi pentru copii, Case de tip familial, Cămine pentru persoane vârstnice, Cantine sociale, Servicii de îngrijire socio-medicale la domiciliu a persoanelor vârstnice sau cu handicap, Adăposturi de noapte, Centre educaționale de zi, Centre pro-viață și de formare continuă și dezvoltare personală.

Într-o astfel de succesiune a dezvoltării dinamice a misiunii filantropice asumate de către Arhiepiscopia Alba Iuliei se numără și inaugurarea oficială a Așezământului social *Acoperământul Maicii Domnului* din comuna Unirea, județul Alba, destinat persoanelor vârstnice. Înconjurat de un frumos sobor

de clerici, joi, 12 iulie a.c., Părintele Arhiepiscop Irineu a oficiat slujba de binecuvântare a noului așezământ înființat prin buna colaborare dintre Primăria Comunei Unirea, Consiliul Local Unirea și Asociația Filantropia Ortodoxă Alba Iulia – Filiala Unirea. Dotată corespunzător și amenajată conform standardelor moderne, clădirea inaugurată contribuie la crearea unui ambient confortabil și primitor. Prin personalul de specialitate al centrului, rezidenții beneficiază de o gamă complexă de servicii de îngrijire: servicii permanente de cazare, consiliere duhovnicească, servicii medicale multiple, activități recreative ș.a.

Cu acest prilej de bucurie, Arhipăstorul Alba Iuliei a rostit un cuvânt despre importanța slujirii semenilor noștri, aducând întărire și mângâiere celor aflați în nevoi. Printre altele, Înaltpreasfinția Sa a spus: „Dacă Bunul Dumnezeu ne-a arătat dragostea Sa imensă prin lucrarea de mântuire, noi trebuie să imităm iubirea divină în relațiile cu semenii noștri. În *Epistola către Diognet* citim: «Pentru că ai fost iubit, să devii un imitator al bunătății Sale». Iubind și slujind persoanele vârstnice din acest așezământ, noi ne desăvârșim, drept pentru care Sfântul Apostol Pavel îndeamnă: «Îmbrăcați-vă întru iubire, care este legătura desăvârșirii» (Col. 3, 14)”. După alocțiunile oficialităților și ale celor implicați în realizarea proiectului, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu i-a vizitat pe toți rezidenții centrului și le-a oferit daruri și iconițe. De acum înainte, și beneficiarii acestui așezământ, pus sub ocrotirea Maicii Domnului, vor intra în grija părintească a Arhiereului nostru, care se preocupă de bunul mers al centrelor sociale și îi cercetează cu regularitate pe cei care sunt ocrotiți în cadrul acestora.

Pr. Oliviu Botoi

Cuvântul ierarhului

O experiență încântătoare pe plaiurile Americii

La invitația Înaltpreasfințitului Părinte Nicolae, Mitropolitul ortodox român al celor două Americi, am participat la cel de-al 82-lea Congres al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii. Acesta a fost precedat de Dumnezeiasca Liturghie, săvârșită în ziua de 29 iunie în Catedrala mitropolitană din Chicago. Înainte de începerea lucrărilor, eu am susținut o conferință cu titlul *Marea Unire din 1918, eveniment sublim al istoriei românești. Bucurie, biruință și responsabilitate*, după care a început prima sesiune. Seara, m-am adresat preoților Eparhiei, făcându-i conștienți că de îndeplinirea misiunii preoțești depinde, în mare parte, vitalitatea Bisericii lui Hristos pe pământ.

Sâmbătă (30 iunie), s-a desfășurat a doua sesiune a Congresului bisericesc, în cadrul căreia au fost prezentate și activitățile din parohii legate de comemorarea Marii Uniri. A fost citită *Declarația de Reunire* a clericilor și a credincioșilor Mitropoliei române, solicitându-se forurilor de stat ale României să susțină dreptul la autodeterminare al poporului Republicii Moldova, sudului Basarabiei și nordului Bucovinei și să emită o declarație în acest scop. Totodată, s-a subliniat că generația de astăzi are datoria morală de a lupta pentru aceleași idealuri, apărate cu prețul vieții lor de către înaintașii noștri. Primită cu aplauze, *Declarația de Reunire* mi-a fost înmânată spre a o aduce la Alba Iulia.

Duminică (1 iulie), am oficiat Sfânta Liturghie alături de Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Nicolae, înconjurați fiind de toți preoții Arhiepiscopiei Române din America. La momentul potrivit, am rostit predica zilei, la sfârșitul căreia am afirmat: „În anul acesta, se cuvine să privim la eroii și la martirii neamului, pe jertfa cărora se înalță edificiul României întregite și care sunt adevărate modele de credință în Dumnezeu și iubire față de glia străbună. Datori suntem ca, prin disciplină, altruism, fapte mărețe și muncă creatoare, să înaintăm cu speranță spre viitor, contribuind la edificarea și propășirea țării noastre. Conștiința unității religioase și etnice trebuie să-i definească pe românii de pretutindeni”.

În cele opt zile petrecute în SUA, am ajuns la Princeton (statul New Jersey) vizitând Universitatea și *Princeton Theological Seminary*, în care am studiat în urmă cu treizeci de ani. Aici am fost primit de către decanul acestei prestigioase școli teologice, Domnul M. Craig Barnes. După aceea, am plecat în Philadelphia (statul Pennsylvania), unde, mai întâi, am vizitat biserica românească „Sfânta Treime” și, apoi, *Sala Independenței*, locul în care a fost elaborată și citită Declarația de Independență în 8 iulie 1776; tot acolo, a fost elaborată Constituția Statelor Unite. *Independence Hall* reprezintă un simbol al conștiinței naționale americane, ceea ce reprezintă pentru români *Sala Unirii* din Alba Iulia.

În timpul șederii mele pe pământul american, am vizitat mai multe așezăminte bisericești. Seria vizitelor a început la Mănăstirile sârbești „Sfântul Sava” din Libertyville și „New Gracanica” din Third Lake (amândouă în statul Illinois). Itinerariul a continuat la Mănăstirea grecească „Sfântul Ioan Gură de Aur” din Kenosha (statul Wisconsin) și la Catedrala rusească „Acoperământul Maicii Domnului” din Chicago. Văzând climatul spiritual cu nimb patristic și buna rânduială canonică din aceste locașuri sfinte, am constatat că Ortodoxia reprezintă peste Ocean un far luminos, într-o lume pluriconfesională și tot mai puternic amenințată de secularizare și relativism moral.

În ziua următoare, sub razele soarelui dogoritor, am vizitat Universitatea din Chicago de care se leagă numele lui Mircea Eliade (†1986), filozof umanist și savant de reputație mondială în domeniul istoriei religiilor. După ce am văzut sala în care el își ținea cursurile, am plecat la cimitirul *Oak Woods* unde am săvârșit o slujbă de pomenire lângă mormântul său. M-am bucurat că, în acest an când omagiem elitele noastre autohtone, am putut să aduc prinos de cinstire lui Mircea Eliade, marele nostru compatriot, care niciodată nu s-a lepădat de neamul său și a fost întotdeauna mândru de numele de *român*. El a onorat acest nume ca pe supremul său titlu de noblețe, purtându-l cu cinste în cele mai înalte societăți academice ale veacului trecut și iubindu-și imens Țara lui de naștere și de dor eminescian. Ziua aceasta de vară s-a încheiat vizitând metropola Chicago cu ale ei edificii zgârie-nori ultramoderniste și cu faimosul *Willis Tower*, de 527 de metri, expresii ale ingeniozității omului în această eră tehnocratică din care Dumnezeu, Arhitectul sublim, este tot mai mult alungat.

Mă socotesc privilegiat că în anul acesta, dedicat centenarului Marii Uniri din 1 Decembrie 1918, am reușit să-i întâlnesc pe frații noștri români de peste Ocean. Acolo am constatat că pe ei forța dorului și chemarea străbunilor îi însoțesc pretutindeni, în chip nevăzut, făcându-i să trăiască intens, în comuniune românească, aspirațiile noastre intime, spirituale, istorice și culturale. Departe de spațiul originar, sinea lor se adapă cu sete din Sinea neamului, precum Făt-Frumos din fântâna cu apă vie nemuritoare. Animați de un patriotism fierbinte, românii din America reflectă nobletea daco-romană a spiritului românesc creator. De aceea, am îndrăznit a-i îndemna să-și amintească mereu de lupta titanică dusă pentru apărarea Legii strămoșești și a ființei neamului nostru și să imite verticalitatea morală a bărbaților Marii Uniri și a eroilor noștri, precum și tăria credinței lor formidabile, care le-a fost scut de apărare și steag de biruință.

† IRINEU
Arhiepiscop al Alba Iuliei

Sinaxarul lunii Iulie

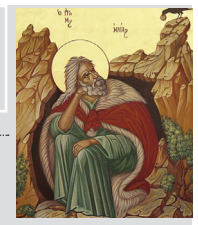

Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul

Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul a trăit și și-a desfășurat activitatea în secolul al IX-lea î.Hr., perioadă în care poporul evreu se îndepărtase de la dreapta credință prin cinstirea zeului Baal. Originar din Tesba Galaadului, o cetate aflată în vecinătate cu Arabia, întreaga lui activitate a fost legată de viața și istoria comunității israelite din Regatul de nord, care își avea capitala în Samaria. Activitatea lui Ilie este descrisă în cărțile III și IV Regi (capitolul 1) și nu conține niciun fel de informație despre viața sa personală. Din tradiție știm că era din seminția lui Aaron, din care se alegeau preoții poporului evreu.

Sfântul Ilie i-a adus pe evrei la dreapta credință atât prin asprime, cerându-I Domnului să închidă cerurile 3 ani și 6 luni, cât și prin milostivire, înviind pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului și aducând ploaie peste pământul pârjolit de secetă. Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul este și un om al dreptății într-o vreme de nedreptate. Să nu uităm că Sfântul l-a mustrat pe regele Ahab și pe regina Izabela nu doar pentru rătăcirea de la dreapta credință, ci și pentru că au omorât un om sărac, pe Nabot, pentru a-i lua în stăpânire via.

Spre sfârșitul anilor de secetă, pentru cunoașterea adevăratului Dumnezeu, Sfântul Ilie îi propune împăratului să ridice un jertfelnic pe Muntele Carmel și să se roage mai întâi proorocii lui Baal, apoi el lui Dumnezeu. Acesta a fost momentul în care Ilie a înlăturat cultul zeului Baal. El a reușit să coboare foc din cer peste jertfa sa, ceea ce 450 de preoți ai lui Baal nu au reușit să facă. După acest episod, Ilie ajunge pe Muntele Horeb, unde Îl întâlnește pe Dumnezeu în adiere de vânt lin.

După ce l-a uns pe Elisei prooroc și urmaș al său, după porunca Domnului (III Regi. 19, 16), Ilie a fost înălțat la ceruri. E bine să menționăm că i-a lăsat ca moștenire acestuia cojocul său, arătând prin aceasta că nimic din ceea ce este pământesc nu putem lua cu noi, când vom pleca din această lume.

Sfântul Ilie, deși și-a desfășurat activitatea cu aproximativ 850 de ani înainte de venirea lui Hristos, ocupă un loc important în conștiința poporului. Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în data de 20 iulie a fiecărui an.

TRADIȚII ROMÂNEȘTI ÎN LUNA IULIE

» continuare în pag. 5

Rudeniile Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul în credințele populare românești

Dacă în luna iunie, după cum spuneam în articolul precedent, țăranul român își supraveghează recoltele, le îngrijește, face prognoze și respectă anumite obiceiuri și credințe de factură religioasă și nu numai pentru a influența într-o manieră pozitivă fenomenele meteorologice, în luna iulie interdicțiile în ceea ce privește muncile de orice fel sunt mult mai accentuate, acestea având ca fundament teama de a nu fi distruse recoltele de către soarele puternic sau de către precipitațiile năprasnice. Denumită în popor luna lui Cuptor, luna iulie este perioada în care temperaturile sunt destul de ridicate, dar și momentul în care începe secerișul, poate cea mai importantă și frumoasă activitate din viața satului românesc. Ca în orice lună a anului, și în iulie se fac prognoze pentru cealaltă perioadă a anului. Se spune că cei care se vor căsători în luna lui Cuptor vor avea ca și avuție, pe toată perioada vieții lor, doar acele sentimente frumoase de dragoste care i-au făcut să își unească destinele. De asemenea, mai există credința conform căreia temperaturile ridicate din luna lui Cuptor anunță, prin contrast, temperaturile scăzute din luna lui Făurar.

În această lună avem doar o sărbătoare cu cruce roșie, în data de 20 iulie, când Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe slăvitul Prooroc Ilie Tesviteanul. Deși este cinstit în a doua parte a lunii, majoritatea tradițiilor și obiceiurilor populare românești gravitează în jurul numelui său. Zilele din ultima parte a lunii iulie sunt cunoscute ca fiind cele mai fierbinți și unele dintre ele sunt așa de călduroase, încât oamenii nu pot, pur și simplu, să efectueze muncile câmpului în plină zi. Acestei perioade nu îi sunt specifice doar zilele cu temperaturi foarte ridicate, ci și precipitațiile spontane și violente, care sunt presărate cu fulgere, tunete și chiar grindină.

LUNA IULIE ÎN ISTORIE

2 iulie 1504: A trecut la cele veşnice domnitorul Ştefan cel Mare şi Sfânt al Moldovei;
6 iulie 1600: Într-un hrisov, Mihai Viteazul s-a intitulat „domn al Munteniei, Ardealului şi a toată Ţara Moldovei", confirmând documentar prima unire politică a celor trei ţări româneşti;
11 iulie 1917: A început bătălia ofensivă de la Mărăşti, în care Armata Română, condusă de către generalul Alexandru Averescu, a obţinut o victorie strălucită asupra trupelor germano-austro-ungare;
21 iulie 1821: S-a născut Vasile Alecsandri, poet, prozator şi dramaturg român;
25 iulie 1921: A intrat în vigoare *Tratatul de la Trianon*, Versailles, Franţa;
28 iulie 1913: A fost semnat *Tratatul de pace de la Bucureşti* dintre România, Serbia, Grecia, Bulgaria şi Turcia, tratat care încheia cel de-al doilea Război Balcanic;
30 iulie 1884: La Bucureşti, s-a înfiinţat Institutul Meteorologic Central din România.

Părintele Arhiepiscop Irineu, la ceas aniversar

Într-un frumos moment aniversar al vieții Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Irineu, privind întru uimire spre anii petrecuți, ni se descoperă excrescența chipului Arhiereului animat de zel apostolic, a profesorului dedicat dăltuirii sufletești și a părintelui duhovnicesc sensibil la nevoile celor din jurul lui. Asumarea acestor vocații devenite vitale au înlesnit vădirea gândului curat și a sufletului frumos ale Arhipăstorului nostru, osebite de tumultul unei lumi tot mai fascinate de mirajele ieftine ale plăcerilor devastatoare.

Pentru tămăduirea unei societăți afectate de maladia unui fel de *delirium tremens* din pricina petrecerii în beția simțurilor, arhiereul slujitor își consacră, în smerenie, viața ca jertfă de împăcare cu Cerul lezat de urâtul vieţuirii pământești. Mărturisirea necondiționată a Adevărului și înțelegerea responsabilității demnității încredințate îi oferă Ierarhului nostru grația și puterea de a invalida toată nebunia a-teistă care fură mintea omului contemporan, precum și toate fatalitățile puse pe seama destinului nefast.

Lipsiți de experiența unei lupte spirituale asidue și de înțelepciunea dobândită odată cu anii de rugăciune, devenirea noastră se bucură de privilegiul unei paternități autentice în persoana Arhipăstorului nostru. În încercarea de a găsi modele sănătoase și repere statornice în viață, Părintele Arhiepiscop Irineu ne poate scuti de inutilitatea atâtor căutări durabile și dileme prelungite, scriind cu propria sa viață cel mai frumos compendiu de teologie morală aplicată.

Simțindu-l mereu aproape ca pe un părinte iubitor și responsabil, ca pe un povățuitor înțelept al celor de taină, ca pe un dârz apostol al Bisericii străbune și al neamului românesc, clericii și credincioșii Eparhiei Alba Iuliei Îl rugăm pe Atotputernicul și Milostivul Dumnezeu să dăruiască pe mai departe Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Irineu rodnici ani de viață pentru păstorirea turmei celei cuvântătoare ce i-a fost încredințată prin voia sfântă a lui Dumnezeu.

Întru mulți ani!

Permanența Consiliului Eparhial

Evenimente culturale dedicate centenarului Marii Uniri, în parohia Fărăgău, protopopiatul Reghin

Cu prilejul centenarului Marii Uniri, la începutul acestei luni, credincioșii parohiei Fărăgău, din județul Mureș, au luat parte la o seamă de evenimente culturale inedite.

După săvârșirea Sfintei Liturghii, cei prezenți au avut posibilitatea să reflecteze la importanța spirituală și națională a acestei perioade, când se împlinesc 100 de ani de la Marea Unire. În acest sens, a fost subliniată ideea asumării de către poporul român a Crucii încă de la etnogeneza lui, precum și aceea că, prin trăirea acesteia, poporul a dat naștere la numeroși sfinți și eroi.

Pentru a înlesni această reflecție, îndată după încheierea slujbei, poporul dreptcredincios s-a deplasat la intrarea în localitate, unde veghează un monument din piatră, ridicat în anul 1935 din îndemnul doctorului Eugen Nicoară, cu sprijinul Asociațiunii ASTRA Reghin – o cruce pe care se află consemnate numele eroilor români din Fărăgău, căzuți în Primul Război Mondial. Acest monument a fost restaurat și înfrumusețat prin arborarea unui falnic drapel. Aici a fost oficiată o slujbă de pomenire a eroilor de către preotul paroh împreună cu preoții din satele învecinate, părintele Silviu Florea din parohia Milășel și părintele Cristian-Vasile Moldovan din parohia Ercea.

În continuare, mulțimea de credincioși în frunte cu preoții au pornit spre un alt obiectiv, o cruce impunătoare, iluminată pe timp de noapte, care veghează asupra văzduhului hotarelor satului, fiind vizibilă de la câțiva kilometri, unde a fost oficiată slujba de sfințire a acesteia.

Pr. Hadrian Mălinaș

Tabără de tineret, în parohia Vadu Moților

Începutul lunii iulie a acestui an a prilejuit deschiderea seriilor de tabere organizate de către Arhiepiscopia Ortodoxă a Alba Iuliei, care au devenit deja o tradiție frumoasă și rodnică a Departamentului de misiune și tineret din cadrul Sectorului cultural. În acest an, pe lângă locațiile de tabără de la Cetea (jud. Alba), Sărmașu (jud. Mureș), Rimetea (jud. Alba), Lăpușna (jud. Mureș) și Criș-Stejăreni (jud. Mureș) s-a adăugat și Vadu Moților. Aflată în inima Munților Apuseni, pe valea Arieșului superior, această localitate se bucură de o frumoasă așezare geografică ce oferă posibilitatea de a admira frumusețile naturii și de a face cunoștință cu patrimoniul cultural material și imaterial al Țării Moților.

În perioada 2-7 iulie a.c., cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, în parohia Vadu Moților, protopopiatul Câmpeni, s-a desfășurat programul unei tabere de vară organizate de Arhiepiscopia Ortodoxă Română Alba Iulia. Astfel, pe durata întregii săptămâni, cei 25 de tineri înscriși, îndrumați de cei doi animatori socio-educativi, Teodora Popa și Angel Secășan, au desfășurat un program foarte diversificat de activități educative. În programul zilnic, fiind vorba o tabără religioasă, a fost inclus și un program de rugăciune, precum și o serie de activități cu tematică creștină. În cadrul acestei tabere, a fost cuprinsă și o drumeție, traseul de munte oferindu-le copiilor peisaje și experiențe de neuitat. De asemenea, programul a prevăzut și participarea tinerilor la Sfânta Liturghie în biserica parohială din comuna Vadu Moților, slujbă la care au participat cu toții activ prin cântare, mulți dintre ei împărtășindu-se cu Trupul și Sângele Domnului.

Copiii s-au simțit foarte bine, toți exprimându-și dorința de a reveni într-o astfel de tabără și pe viitor. S-au legat prietenii noi, s-au trăit experiențe noi, toate activitățile desfășurându-se conform programului prestabilit și fiind atinse toate obiectivele. Pentru parohia noastră experiența a fost una inedită, fiind prima de genul acesta. Ne bucurăm că putem contribui la formarea de caractere frumoase prin astfel de activități și nădăjduim ca și pe viitor parohia Vadu Moților să poată găzdui noi acțiuni pentru tineri.

Pr. Daniel Bexa

Seară de misiune și statornicie românească cu tinerii din „Orașul lui Avram Iancu”

Duminică, 8 iulie a.c., la ceas de Vecernie, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, Departamentul de misiune și tineret al Arhiepiscopiei, reprezentat prin părintele inspector Păunel Juchi, în colaborare cu Protopopiatul Ortodox Câmpeni, a organizat o seară de suflet în biserica „Sfântul Ierarh Nicolae” din parohia Câmpeni-Deal, unde slujesc preoții Laurențiu Cătană și Andrei Bâldea. În desfășurarea evenimentului s-au implicat preoții din parohiile orașului, precum și profesorii de religie.

Manifestarea de suflet a început prin rostirea rugăciunilor de seară de către tinerii prezenți, după care a avut loc vizionarea filmului de scurt-metraj *The Bridge*, în cadrul căruia este prezentată drama unui tată pus în situația de a-și salva fiul și, astfel, să-i condamne pe cei din tren la o moarte sigură, sau a-i salva pe aceștia din urmă cu riscul de a-și pierde fiul. În cele din urmă, optând pentru a doua variantă, el dă dovadă de un profund sacrificiu de sine, dar și de iubire față de semenii săi. În contrast cu zbuciumul sufletesc al tatălui care și-a pierdut fiul pare să fie atitudinea relaxată a pasagerilor din tren, care nu sunt conștienți de faptul că puteau pieri dacă tatăl nu și-ar fi sacrificat copilul ca să-i poată salva pe aceștia. Această inconștiență poate fi pusă în analogie cu cea a creștinilor care nu conștientizează nici ei importanța sacrificiului realizat de Hristos pe Golgota pentru mântuirea lor.

După vizionarea filmului a urmat o sesiune de întrebări și răspunsuri pe marginea acestuia, dar și cu referire la unele probleme și frământări existențiale din viața tinerilor sau la anumite provocări la care aceștia sunt expuși. De asemenea, elevii au fost îndemnați să lucreze cu fidelitate și cu dăruire în misiunea Bisericii și să contracareze avalanșa ideologică actuală printr-o viață curată și dedicată lui Hristos.

Diac. Răzvan Brudiu

Tabăra de vară „Icoana, colț de rai”, în parohia Răstolița

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, în perioada 9-13 iulie a.c., a avut loc tabăra de vară „Icoana, colț de rai”, ediția a XII-a, intitulată sugestiv în anul acesta „Micul Apostol”, organizată de către Școala Gimnazială Răstolița, jud. Mureș, în colaborare cu Școala Gimnazială „Alexandru Ceușianu” din Reghin. Amploarea acestei tabere a constat în participarea unui număr de 40 de elevi de gimnaziu nu doar de pe valea Mureșului, ci și din alte județe precum Neamț, Alba și Bistrița-Năsăud.

Evenimentul a debutat cu o slujbă de *Te-Deum* săvârșită de către părintele paroh Ioan Lirca Moldovan din parohia Răstolița, înconjurat de un sobor de preoți. Au rostit apoi scurte alocuțiuni gazda evenimentului, doamna Ioana Lirca, directorul școlii din localitate, domnul Marius Lirca, primarul comunei, care a vorbit despre finanțarea taberei de către Primăria Răstolița, și doamna profesor de religie Simona Feldrihan, care a expus programul propriu-zis al taberei.

Întrucât printre participanți au fost și elevi din clasele primare, au fost prevăzute activități și pentru aceștia. Astfel, pe lângă pictarea de icoane pe sticlă, au avut loc și multe programe interactive, precum: învățarea vieților Sfinților Apostoli, concursuri, drumeții și activități legate de tematica Centenarului Marii Uniri.

Festivitatea de încheiere a taberei a avut loc vineri, 13 iulie, când au fost sfințite icoanele pictate de copii. În continuare, participanții au prezentat un scurt program artistic pregătit pe tot parcursul taberei, iar la final, au fost răsplătiți cu diplome și daruri.

Pr. Cosmin Maftei

Paraclisul tinereții, la Teleac, județul Alba

Grupul de Inițiativă pentru Tineret al Protopopiatului Ortodox Alba Iulia, în parteneriat cu parohiile ortodoxe de pe raza comunei Ciugud, a organizat, în miez de vară, Paraclisul tinereții. Acțiunea a avut loc joi, 12 iulie a.c., la biserica parohiei Teleac, protopopiatul Alba Iulia, și a debutat cu oficierea slujbei Paraclisului Maicii Domnului de către tineri. La eveniment a participat părintele protopop Teofil Slevaș, înconjurat de preoții de pe raza comunei Ciugud, iar ineditul evenimentului a constat în faptul că tinerii înșiși au citit toate textele slujbei la lumina mistică și liniștitoare a lumânării, ajutați de animatorii voluntari ai Grupului de Inițiativă pentru Tineret al Protopopiatului Ortodox Alba Iulia.

Acest gen de preocupări ale Bisericii Ortodoxe are ca și scop acordarea atenției cuvenite tinerilor în biserica localității lor, oferind redobândirea acelei simplități a chemării: „Vino și vezi!”, precum și stârnirea curiozității și accentuarea faptului că în Biserică te întâlnești cu Cel pe Care lumea nu Ți-l oferă, adică te întâlnești cu Hristos și, mai mult decât atât, ți se oferă ceea ce în tumultul lumii nu primești niciodată, adică împărtășirea reală cu Hristos.

Rolul Grupului de Inițiativă pentru Tineret al Protopopiatului Ortodox Alba Iulia este acela de a ajuta parohiile, atât cele de la oraș, cât și cele de la sat, să-și cunoască tinerii, să-i includă activ în viața cotidiană parohială și să creeze un sentiment real al apartenenței acestora la familia comunitară, care este parohia.

Acțiunea este parte integrantă a unui proiect care a început la Zlatna și Alba Iulia, în ultimele luni, și acum continuă în mediul rural, arătând totodată că unitatea în rugăciune este în duhul unității de credință plăsmuită în ființa neamului românesc și este în consens cu manifestările desfășurate în Patriarhia Română în *Anul omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al Făuritorilor Marii Uniri din 1918*.

Pr. Tudor Man

✠ Evenimente

Burse oferite de Fundația „Arhiepiscopul Irineu Pop”

Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Irineu a înființat în anul acesta fundația care-i poartă numele, dorind ca din economiile personale să ofere 10 burse pe an elevilor de liceu, studenților, masteranzilor și doctoranzilor eminenți și morali, care sunt lipsiți de posibilități materiale.

Fundația „Arhiepiscopul Irineu Pop” acordă burse pentru elevi de liceu, în valoare de 300 lei pe lună; burse pentru studenți, în valoare de 400 lei pe lună; burse de cercetare pentru masteranzi, în valoare de 400 lei pe lună; și burse de cercetare pentru doctoranzi în valoare de 500 lei pe lună.

Bursele pentru elevi, studenți și masteranzi se acordă pe o perioadă de 9 luni, iar bursa pentru doctoranzi pe o perioadă de 12 luni.

Prin urmare, se va deschide o sesiune de depunere a dosarelor pentru concurs, care se va face în perioada 1-31 august 2018. Dosarele vor putea fi trimise prin poștă sau depuse direct la Secretariatul Arhiepiscopiei Ortodoxe a Alba Iuliei cu sediul pe strada Mihai Viteazul, nr. 16.

Condițiile de participare, fișa tip a aplicantului, precum și actele necesare pentru întocmirea dosarului se găsesc în Regulamentul de burse aprobat de Colegiul Director al Fundației și publicat pe site-ul www.reintregirea.ro, la secțiunea Informații utile.

Informații suplimentare și lămuriri pot fi obținute la numărul de telefon 0258 811 690.

Biroul de presă al Arhiepiscopiei Alba Iuliei

Părintele Arhiepiscop Irineu în mijlocul familiilor afectate de inundațiile din localitățile Bucerdea Vinoasă și Cricău

Marți, 10 iulie a.c., Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, s-a aflat în mijlocul familiilor greu încercate de inundațiile din ultima perioadă, din localitățile Bucerdea Vinoasă și Cricău, unde aproximativ 300 de gospodării au fost inundate în cele două localități și câteva zeci de autovehicule au fost distruse de apele învolburate. Greutățile la care au fost supuși locuitorii celor două localități au sensibilizat preoții și credincioșii din mai multe parohii. Astfel, cu binecuvântarea Părintelui Arhiepiscop Irineu, Sectorul social-misionar al Eparhiei noastre împreună cu protopopiatul Alba Iulia și credincioșii din 75 de parohii din cuprinsul protopopiatului s-au mobilizat în mod exemplar, venindu-le în ajutor celor aflați în nevoi, reușind să strângă aproximativ 70.000 de lei, bani care au fost redirecționați către 67 de familii grav afectate, fiecare dintre acestea primind câte 1100 lei.

Sensibil la nevoile celor aflați în necazuri, Ierarhul nostru le-a oferit sprijin moral, ascultându-i și îmbărbătându-i pe credincioși, adresându-le părintești cuvinte de mângâiere și încurajare, spunându-le: „În călătoria noastră pe acest pământ, numit «valea plângerii» sau «antecameră a Împărăţiei veşnice», noi, oamenii, avem de întâmpinat nu numai bucurii, ci şi necazuri, nu numai prosperitate, ci şi pagubă. În astfel de situaţii, ar fi bine să spunem cu Dreptul şi mult răbdătorul Iov: «Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat». Solidari cu creştinii noştri din Bucerdea Vinoasă şi din Cricău, ale căror case şi grădini au fost lovite de furia apelor, am venit să le oferim ajutor şi îmbărbătare. Totodată, i-am îndemnat să aibă încrederea că orice încercare poate fi transformată într-o mare binecuvântare de către Dumnezeu Care poate «să împlinească toate trebuinţele noastre» (cf. Filip. 4, 19).

Ștefan Bretoiu

Vizită arhierească la Centrul de zi „Sfântul Serafim de Sarov” din Războieni

Joi, 12 iulie a.c., Părintele Arhiepiscop Irineu a poposit în mijlocul copiilor din Centrul de zi „Sfântul Serafim de Sarov” din localitatea Războieni. Cei mici au primit cu bucurie vizita Arhipăstorului nostru, alături de oaspeții lor, un grup de 23 de copii și tineri dintr-un așezământ social din localitatea Răzeni, Republica Moldova, împreună cu care au intonat mai multe cântece. Vizita oaspeților de peste Prut este un schimb de experiență și reprezintă o inițiativă a părintelui coordonator de la Războieni, Vladimir Beregoi, fiind pusă sub genericul Anului Centenar și având ca obiectiv principal fortifierea cunoștințelor teoretice și a sentimentelor identitare prin vizitarea obiectivelor simbol din Ardeal.

Adrian Lazăr

Participant de seamă la Marea Unire de la 1 Decembrie 1918: Patriarhul Miron Cristea

Miron Cristea s-a născut la 18 iulie 1868 în localitatea Toplița, într-o familie de țărani, primind la botez numele de Ilie, și a plecat din viața aceasta la data de 6 martie 1939, în localitatea Cannes, din Franța, unde se afla la tratament medical. În timpul vieții a activat ca: publicist, filolog, politician (senator regent, prim-ministru), cleric ortodox, urcând treptele de la diacon la patriarh, membru de onoare al Academiei Române etc.

Referitor la studii, a urmat gimnaziul săsesc din Bistrița (1879-1883), gimnaziul grăniceresc din Năsăud (1883-1887) și Institutul Teologic din Sibiu (1887-1890). După absolvirea acestora, timp de un an a funcționat ca învățător-director la școala confesională românească din Orăștie, perioadă în care a început colaborarea la revista „Telegraful Român". Obținând o bursă de la Mitropolia din Sibiu, în perioada 1891-1895, a studiat la Universitatea de filozofie și filologie din Budapesta, obținând în anul 1895 titlul de doctor în filologie cu tema *Viața și opera lui Mihai Eminescu*.

În timpul studenției, a colaborat ca jurnalist la ziarele: „Tribuna", „Dreptatea", „Gazeta Transilvaniei" etc., fiind ales și secretar al Societății Studențești „Petru Maior". În această calitate, a mobilizat studenții pentru a susține memorandiștii în procesul din 1894, participând la Congresul Studențesc de la Constanța și la alte manifestări studențești.

Cea mai bogată activitate a fost cea clericală. Astfel, în perioada 1895-1902 a fost secretar eparhial al Arhiepiscopiei Sibiului, iar între anii 1902-1909 consilier mitropolitan, ocupându-se în această calitate de realizarea proiectului Catedralei Ortodoxe din Sibiu. În toată această perioadă, a avut și o fructuoasă activitate publicistică. La 30 ianuarie 1900 a fost hirotonit diacon, la 8 septembrie 1901 a primit rangul de *arhidiacon*, iar în data de 23 iunie 1902 a fost tuns în monahism, la Mănăstirea Hodoș-Bodrog din Arad, primind numele de monah Miron. În data de 13 aprilie 1903 a fost hirotonit ieromonah.

Prin activitatea sa de sprijinire a emancipării românilor din Austro-Ungaria, Miron Cristea s-a impus încă din tinerețe atenției generale, astfel că la data de 21 noiembrie 1909 a fost ales Episcop al Caransebeșului, hirotonit arhiereu la 3 mai 1910 și întronizat la 8 mai 1910. Odată instalat, s-a ocupat de dezvoltarea și funcționarea școlilor confesionale pe cale de desființare din Banat, din cauza politicii de la Budapesta.

La sfârșitul Primului Război Mondial, a participat ca Episcop al Caransebeșului, alături de Episcopul unit Iuliu Hosu, la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918. În acest context, Episcopul Iuliu Hosu s-a îmbrățișat cu Episcopul Miron Cristea, spunând următoarea frază memorabilă: „Precum ne vedeți azi îmbrățișați frățește, așa să rămână îmbrățișați pe veci toți frații români".

Odată înfăptuită Marea Unire de la 1918, Episcopul Miron Cristea a făcut parte din delegația românilor transilvăneni care au prezentat actul unirii la București. Ca recunoaștere a meritelor sale în procesul unificării, a fost ales de Marele Colegiu Electoral, la 18 decembrie 1919, să ocupe scaunul vacant de Mitropolit Primat al Bisericii Ortodoxe din România întregită.

La 7 iunie 1919, a fost ales membru de onoare al Academiei Române, recunoscându-i-se bogata activitate publicistică. În această perioadă a definitivat activitatea clerical-administrativă și canonică, prin întocmirea rânduielilor și așezămintelor fundamentale ale Bisericii românești unificate. În acest scop s-a ocupat de: unificarea bisericească a tuturor românilor ortodocși în baza principiilor *Statutului șagunian*, care a dat laicilor un rol sporit în administrarea problemelor bisericești; a înființat „Institutul Biblic" care există și astăzi, cu editură și tipografie; a înființat eparhii noi, printre care Episcopia Armatei cu sediul la Alba Iulia și în Basarabia la Bălți și Ismail, reînființând vechile centre episcopale de la Tomis cu sediul la Constanța, a Oradiei și a Clujului, alegând pentru acestea episcopi.

La data de 4 februarie 1925 a fost ales Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, fiind întronizat la 1 noiembrie 1925 ca primul patriarh al creștinismului ortodox românesc, Biserica Ortodoxă Română devenind independentă.

În calitate de întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române, a desfășurat o bogată și intensă activitate cultural-misionară. S-a ocupat de îmbunătățirea calității revistei „Biserica Ortodoxă Română" și a înființat la București o publicație eparhială intitulată „Apostolul", care s-a extins și la alte episcopii și chiar la parohii. Totodată, a susținut intensificarea și dezvoltarea învățământului religios în școlile secundare, iar în privința pregătirii clerului, insuficient în raport cu cerințele timpului, a reînființat seminarii teologice și a pus bazele altora noi. De asemenea, a sprijinit și extins activitatea filantropică prin crearea „Fondului Milelor", acordând ajutoare tinerilor teologi care studiau în străinătate.

Privitor la activitatea politică, ca lider național român și militant al Marii Unirii de la 1 Decembrie 1918, Patriarhul Miron Cristea a fost numit senator regent pentru perioada 20 iulie 1927 - 8 iunie 1930 și prim-ministru în perioada 1 februarie 1938 - 6 martie 1939, dată la care a decedat. A fost înmormântat la Catedrala Patriarhală din București. În calitatea de prim-ministru i-a succedat Armand Călinescu, iar în cea de patriarh Nicodim Munteanu.

Dragomir Vlonga

Pelerinaj cappadocian (VII) Drumul spre Cappadocia

De la Pamukale la Urgup sunt în jur de 800 km. În Turcia, distanțele între orașele mari sunt uriașe. Îmi amintesc de ceea ce le spunea Napoleon generalilor săi, că în comparație cu Asia, Europa pare o vizuină. Și avea dreptate. Anatolia Centrală pe care o străbatem în goana autocarului apare ca un platou cu întinderi vaste, stepă, pământ fertil, dealuri arcuite domol, sfârșind în munți semeți, aspri, cu aproape 4.000 m. altitudine. Anatolia Centrală a făcut parte din leagănul civilizației omenirii. Câmpiile fertile au constituit grânarul Imperiului Bizantin. Până azi, câmpiile Anatoliei Centrale dau unele din cele mai mari producții de grâu, orz, ovăz și sfeclă de zahăr.

Străbatem vechea provincie Pisidia. Capitala ei, Antiohia Pisidiei (azi Yalvac), a fost vizitată de Sfântul Apostol Pavel în prima sa călătorie misionară. Ne oprim la Konya, străvechiul Iconium, oraș vizitat și el de apostolul neamurilor în timpul celei de-a doua călătorii misionare. Nu poți să treci prin Konya fără să vizitezi Selimiye Camii Karșisi, casa dervișilor rotitori, întemeiată prin 1231. Dervișii au jucat un rol important în convertirea la islamism a populației creștine a Anatoliei.

Trecem prin Aksaray, fostul Nazianz. Ne amintește de Sfântul Grigorie de Nazianz, semn că suntem cu adevărat în Cappadocia. Apoi prin Nevsehir, antica Nyssa a Sfântului Grigorie de Nyssa. Nu oprim pentru că ne vom întoarce să le vizităm, deși urme creștine nu mai sunt. Cu toate că ni s-a spus că în Cappadoccia e o căldură înăbușitoare, e deosebit de rece și plouă, fenomen rar întâlnit în luna iulie. Spre seară, pe o ploaie rece, chiar când sfârșim rugăciunea de seară, ajungem la Urgup. Oprim la Hotel Cappadocia, unde avem cazarea pe perioada celor trei zile cât vom rămâne.

Dimineața, pe o ploaie rece, ne oprim în Valea Porumbeilor, la Hulubării. Este primul contact pe viu cu peisajul cappadocian: un canion îngust deschis sub picioarele noastre, împodobit cu zeci de conuri vulcanice. La Cavușin, lângă orașul Goreme, se poate vizita celebra biserică. Pe o scară metalică la vreo 10 m. înălțime, intri în biserică: fresce în albastru, roz, verde, toate luminoase. Trecem apoi pe la Viile Pșei. Vița-de-vie sub formă de tufă s-a adaptat bine la solul nisipos de origine vulcanică, deosebit de fertil. Ni se spune și aveam să ne convingem că vinul de Cappadocia e deosebit de bun. Se vizitează chilia Sfântului Simeon Stâlpnicul. Scara de lemn, umedă, aglomerată de pelerini, turiști, curioși, te duce la chilia săpată în conul vulcanic. Ploaia măruntă și rece nu încetează. De fapt, apa și timpul sunt dușmanii conurilor vulcanice. Multe dintre biserici s-au degradat din cauza apei de ploaie pătrunsă prin piatra nisipoasă.

Impresionant este orașul subteran Kaymakli. Orașul are opt etaje, noi am coborât până la 50 m. adâncime. Intrarea e deosebit de strâmtă și joasă: doar atât cât să permită unui om să intre; se închide din interior cu o uriașă roată de piatră ce rula într-un șanț săpat în aceeași piatră. Valea Ihlara avea însă să ne uimească – un canion lung de 10 km și adânc de aproape 80. Ca să vizitezi renumitele biserici din Valea Ilhara trebuie să cobori o scară în 400 de trepte. Se spune că sunt peste 60 de biserici, dar numai 12 se pot vizita. Bisericile, chiliile, toate au fost săpate în stânca dură a canionului.

Dimineața următoare plecăm spre Kayseri, Cezareea Cappadociei, a sfinților părinți cappadocieni. Singura mărturie creștină din Kayseri e biserica armeană, care e de fapt o mică fortăreață. Peste zidurile înalte, acoperite de verdeață, se zăresc cupolele bisericii. Nu au cruce. Una are un clopot mic, cealaltă un fel de stea cu raze de metal. Multe din cele mai frumoase biserici din Cappadocia se află în Muzeul în aer liber din Goreme. Datează din secolele IX-XI, fresce, culori vii, adevărate bijuterii săpate în piatră. Totul e modernizat aici, trotuare luminate electric și afluență mare de turiști, mai ales asiatici.

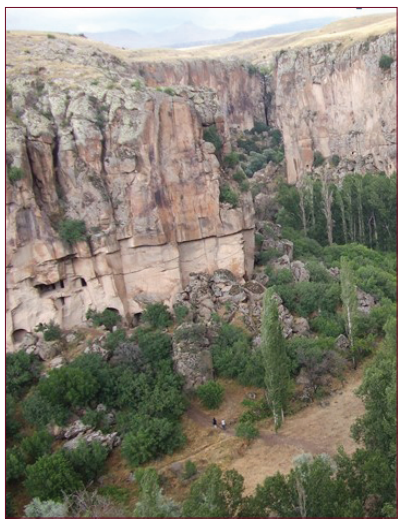

În ultima dimineață cappadociană, de la fereastra hotelului urmăresc baloane înălțându-se spre cerul senin. Turismul turcesc exploatează orice fantezie. Explorarea cu balonul a miracolului cappadocian. Număr șase baloane. Le urmăresc din parcare, din autocar, până dispar în ceața ușoară a dimineții. Marile familii ale aristocrației bizantine, Bardas, Skleros, Melisseos proveneau de aici din Cappadocia, unde dețineau proprietăți întinse.

» continuare în următoarele numere

Pr. Cornel Marcu

Părintele Vasile Gabra, credință și devotament în slujirea celor sfinte

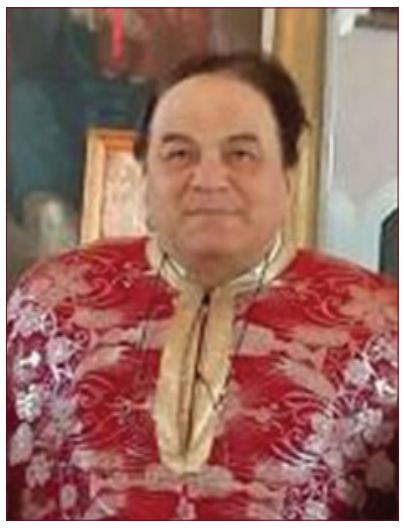

Slujitor râvnitor și smerit, ziditor de suflete, părintele Vasile Gabra s-a născut la data de 12 martie 1948, în comuna Valea Lungă, județul Alba, din părinții binecuvântați Vasile și Alexandrina. Clasele primare și gimnaziale le-a urmat în satul natal, iar apoi, în perioada 1955-1962, a frecventat Liceul Teoretic „Iacob Mureșianu" din Blaj. După terminarea stagiului militar, s-a ocupat de educația elevilor din Valea Lungă, îndeplinind sarcina de profesor suplinitor.

În ceea ce privește formarea profesională, în perioada 1971-1974 a urmat Seminarul Teologic din Curtea de Argeș, în anul 1982 s-a înscris la cursurile de definitivat, iar până în anul 1996 a obținut și celelalte grade preoțești.

În anul 1972, s-a căsătorit cu tânăra Anica Lucia, iar Dumnezeu i-a învrednicit cu nașterea celor doi copii: Paula și Vasile. Doi ani mai târziu, a fost hirotonit preot de către vrednicul de pomenire Mitropolitul Nicolae Mladin, la Sibiu, iar din data de 1 septembrie 1974 a fost numit paroh în Obreja.

Situația din parohie a fost una grea, întrucât biserica și casa parohială se aflau într-o stare avansată de degradare. În anul 1978, a fost realizată reparația capitală a bisericii și a fost împrejmuit cimitirul și casa parohială. Șase ani mai târziu, cu un efort deosebit din partea credincioșilor și cu inițiativa părintelui, a fost construită o nouă casă parohială.

Părintele Vasile Gabra a slujit în vechea biserică parohială până în a treia zi de Rusalii a anului 2011, când, din cauza structurii degradate, aceasta a fost demolată, iar în noiembrie același an a început construcția noii biserici cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil".

După 42 de ani de păstorire în Obreja, unde a îndeplinit misiunea de preot, aducând mângâiere, bucurii și împliniri credincioșilor, s-a pensionat în data de 1 aprilie 2016.

În prezent, locuiește în parohia pe care a îndrăgit-o, bucurându-se de atenția credincioșilor și a familiei, slujind în continuare la Sfântul Altar alături de noul preot paroh. Totodată, părintele este de mare ajutor Protopopiatului Blaj, fiind o persoană foarte activă, motiv pentru care îi suplinește la diverse nevoi pe preoții din celelalte parohii sau, în cazul parohiilor vacante, până la venirea noului preot este la dispoziția credincioșilor.

Preot harnic și duhovnicesc, părintele Vasile Gabra a arătat în întreaga sa activitate pastorală că este un adevărat atlet și ostaș al lui Hristos. Munca neîncetată, slujirea continuă, cultura teologică și laică, etosul românesc, căldura sufletească, dragostea sinceră și demnitatea apostolică fac din preacucernicul părinte un model demn de urmat pentru preoții mai tineri.

Pentru întreaga misiune și pentru întreaga viață închinată Mântuitorului Hristos, Îl rugăm pe Bunul Dumnezeu să-i dăruiască sănătate, liniște sufletească și tărie trupului, pentru o cât mai longevivă slujire preoțească și răsplată cerească.

Pr. Ovidiu Pop

Răspunsul Bisericii la întrebările societății

De ce se construiesc bisericile pe locuri înalte și cu altarul spre răsărit și ce anume reprezintă altarul unei biserici?

Așa cum mărturisesc scrierile și documentele bisericești cele mai vechi, și așa cum s-a obișnuit de la începuturile creștinismului, bisericile creștine, care trebuiau să sugereze prezența lui Dumnezeu, apropierea de El și legătura cu El în timpul serviciului divin, se construiesc, de regulă, pe locuri mai înalte și cu altarul spre răsărit. Așezarea acestora la înălțime este simbol al Bisericii spirituale, al „cetății care stă deasupra muntelui", la care vor merge popoarele, cum spune Proorocul Maleahi sau Mântuitorul Hristos Însuși. În același timp, această așezare este simbol și icoană a „cetății celei sfinte, Ierusalimul ceresc care se coboară la noi". Așa cum învățătura Bisericii trebuie să stăpânească sufletele credincioșilor, la fel și lăcașul de cult trebuie să domine cu așezarea și înălțimea lui locul și împrejurimile în care este înălțat.

În ceea ce privește orientarea altarului spre răsărit, spre lumină sau izvorul luminii, aceasta este strâns legată de ființa creștinismului și de rostul lui în lume, al cărui întemeietor este Hristos „lumina lumii" și „Răsăritul Cel de sus". Așa cum este statornicit în credința creștină ortodoxă, la a doua venire, Mântuitorul Hristos se va arăta tot de la răsărit.

În arhitectura bisericească, găsim, totuși, și unele biserici orientate spre alte puncte cardinale decât răsăritul, dar aceasta nu constituie decât o excepție care întărește o regulă stabilită de scrieri care datează chiar din primele secole creștine, așa cum sunt *Didahia celor 12 Apostoli* și *Constituțiile Apostolice* care statornicesc această rânduială. Dacă în celelalte confesiuni creștine, catolică și protestantă, și cu atât mai mult la cultele neoprotestante, întâlnim biserici orientate spre toate punctele cardinale, înțelegem că acestea s-au îndepărtat de la regula stabilită la începuturile creștinismului.

Biserica Ortodoxă ține cu strășnicie la orientarea lăcașurilor de cult spre răsărit, fără ca prin aceasta să fie o biserică învechită, ci doar o păstrătoare a adevărului. În consecință, nu amplasarea anterioară a edificiilor din jur trebuie să determine orientarea bisericii, ci regula statornicită de la început. Biserica trebuie să fie un mijloc de orientare pentru oameni și din punct de vedere al așezării ei.

Partea cea mai importantă și locul cel mai sfânt din Biserică este Sfântul Altar. Denumirea de *altar* vine din latinește și înseamnă loc înalt de jertfă, pentru că aici se aduce jertfa cea fără de sânge instituită de Mântuitorul Hristos, adică aici are loc transformarea darurilor de pâine și vin, aduse de credincioși, în Trupul și Sângele lui Hristos, sau, altfel spus, în Sfânta Împărtășanie.

Altarul este situat în partea de răsărit a lăcașului de cult, fiind zidit în formă de absidă, mai sus decât restul bisericii și despărțit de naos prin catapeteasmă (tâmplă sau iconostas). El este rezervat clericilor care slujesc. O prevedere canonică interzice femeilor să intre în altar, în timp ce bărbații sunt admiși numai cu încuviințarea clericilor. În cazuri de excepție și cu binecuvântarea organelor bisericești superioare, pot pătrunde în altar călugărițele.

Destinația deosebită a altarului este atestată și de obiectele sfinte care se găsesc în el. Astfel, în mijlocul său se află *Sfânta Masă* sau *Prestolul*, pe care se săvârșește Sfânta Liturghie. Ea simbolizează mormântul Mântuitorului Hristos și masa pe care Domnul a instituit jertfa nesângeroasă a Noului Testament. Sfânta Masă are forma pătrată și uneori dreptunghiulară, este zidită din piatră sau marmură, așezată pe un picior rotund sau pătrat, în care se păstrează, de la sfințire, moaște sau relicve de sfinți. Pe Sfânta Masă se găsește *Sfântul Antimis*, adică o bucată de pânză de in, pe care este imprimată

scena punerii în mormânt a Domnului și simbolizează mahrama de pe capul Mântuitorului, din timpul șederii în mormânt. Sfântul Antimis are cusute pe spate părticele de sfinte moaște sau relicve. El este sfințit și dăruit bisericilor de către episcopul locului, fiind un semn al autorității și prezenței lui. Fără Antimis nu se poate săvârși Sfânta Liturghie. Deasupra lui stă *Sfânta Evanghelie*, care simbolizează pe Însuși Mântuitorul. Pe Sfânta Masă, ca și în spatele ei, găsim *Sfânta Cruce*, semnul mântuirii oamenilor. De asemenea, tot aici întâlnim *chivotul*, în care se păstrează Sfânta Împărtășanie pentru cei bolnavi. *Sfeșnicul*, *candela* și *lumânările*, folosite în biserică foarte de timpuriu, sunt simbolul curăției sufletești, al jertfei și smereniei credincioșilor. Laicii, care cu diverse ocazii sunt primiți în altar, nu au voie să treacă prin fața Sfintei Mese.

În partea de răsărit a absidei altarului se află scaunul rezervat arhiereului, care simbolizează tronul cel ceresc al Mântuitorului Hristos. În partea de nord a Sfântului Altar, de obicei într-o nișă, se află *proscomidiarul*, adică locul unde se săvârșește proscomidia, slujba prin care se pregătesc darurile de pâine și de vin pentru Sfânta Împărtășanie. În partea de sud a altarului se află *diaconiconul* sau *veșmântarul*, în care se păstrează veșmintele liturgice, vasele sfinte, cărțile de cult și alte bunuri bisericești.

Nicolae D. Necula, *Biserică și cult pe înțelesul tuturor,* Editura Europartner, București, s.a., p. 22-27.

Poesis - Poesis - Poesis

Clivaj
de Pr. Mircea Fusaru
Sighișoara, jud. Mureș

Pe drumul pe care-am pornit, n-a mai mers
nimeni din neamul meu. Doar, uneori, un acăț
îmi aduce aminte; doar, câteodată, un vers
în limba pe care nu a trebuit s-o învăț.

Sunt chipuri străine aici, dar îmi sunt
toate dragi, toate – vechi cunoștințe.
Vorbele lor mă înconjoară și mă pătrund
dincoace de pașii făcuți, dincolo de orice științe.

Văd fluturi nemaivăzuți, calc flori despre care
aud că te poartă în nesfârșit. Toate petrec
pe spirală, în sus. Neînțeleasă ardoare!,
sângele meu încă fierbe orizontal și în cerc.

Puncte
de Pr. Emil Tolca
Muncel, jud. Alba

În înțelesul uman au intrat
reciproc capse de timp inaugurând
cercuri dinamice pe aureole simțite,
plecăciune.

Alergând, taci lângă așternutul
istoric, înclinându-ți firea spre
evocările tremurânde și cauzând
neputinței o grea vătămare.

Se ridică din soare planete vii,
inaugurate în începutul nostru,
neștiut de noi.

Noi ca firi, de când, ne dăm
pașilor, umbre de lumini și emoții
de toamnă, ca simbol de rod și ca
viață pentru viață?

Deschid mereu uși și văd altceva,
firea simțind se înfioară emoțional
pe lamura de vânt ce bate prin
patul auric, dinamizat de litere și
*pași candizi... **puncte**.*

De la tată la fiu
Biblica IV
de Ioan-Adrian Popa
Alba Iulia, jud. Alba

Și cu mine
Cum rămâne, Doamne,
Nu sunt și eu
Unul dintre aceia mulți
Creați în ziua a șasea
După chipul și asemănarea Ta?!
Asupra-mi iau fără scrâșnire
Toate greșelile proprii
Săvârșite cu voie și nu numai,
Dar Îți spun fără ocolișuri:
Dacă-Ți închipui
Că n-ai văzut pe de-a-ntregul
Vânzoleala lumii în care m-ai aruncat,
Unge-Ți tălpile cu mir
Și coboară aici, în pustiu,
Să vorbim deschis
Ca de la Tată la fiu!

Cartea lunii

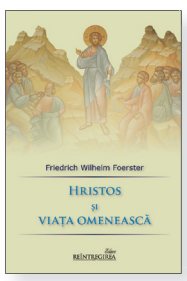

Hristos și viața omenească

Autor: Friedrich Wilhelm Foerster
Editura: Reîntregirea
Nr. pagini: 364
Anul: 2018

» continuare din pag. 2

Rudeniile Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul în credințele populare românești

Putem spune că Sfântul Prooroc Ilie este singurul sfânt al Bisericii pe care țăranul român îl cinstește mai mult din teamă, decât din dragoste creștinească. Conform etnografului Marcel Lapteș, „poporul îl celebrează pe Sfântul Ilie (sau *Sântilie*, așa cum este cunoscut acesta în tradiția populară – n.n.) ca fiind patronul verii caniculare și al frământărilor meteorologice, deoarece răcorește atmosfera desfăcând ploile și fulgerând demonii".

În panteonul mitologic românesc, Sfântul Ilie este considerat a fi o zeitate a focului, a soarelui și a precipitațiilor abundente și violente, iar tocmai de aceea, ziua sa de prăznuire reprezintă miezul perioadei caniculare. În acest sens, bătrânii satului îi învață pe tineri că nu numai în ziua de 20 iulie trebuie cinstit acest prooroc, ci și cu șapte zile înainte, când se anunță venirea sfântului cu carul său de foc și biciul din fulgere, dar și cu șapte zile după, de teamă ca acesta, din supărare, să pârjolească țarinile. În acest răstimp de 14 zile, sunt venerate rudeniile de foc ale Sfântului Ilie, care, în credințele populare, poartă numele de *Pârlii*, *Pantelii*, *Pălii* și uneori chiar *Opârlii* (care sunt rudeniile rele ale proorocului, ce distrug prin arșiță orice vegetație). În ceea ce privește aceste personaje mitologice românești, etnologul Antoaneta Olteanu spune că „Panteliile – surorile Sfântului Ilie – reprezintă punctul culminant al sărbătorilor de vară: șapte zile înainte și șapte zile după Sfântul Ilie, în care acționau severe interdicții de lucru, în vederea asigurării unei bune stări a recoltelor" (*Calendarele poporului român*, Editura Paideia, București, 2001, p. 316). Folcloristul român Ion Ghinoiu spune că „Panteliile pârjolesc și ard recoltele în luna lui Cuptor, fiind surori cu Sântilie. Forța lor distrugătoare putea fi diminuată prin diferite interdicții de muncă, instituite cu șapte zile înainte și șapte zile după ziua de celebrare a Sfântului Ilie". De asemenea, tot el ne precizează faptul că „Păliile sunt personificări ale zeului focului Sântilie, prăznuite pe 17 iulie și invocate pentru prevenirea incendiilor (Țara Hațegului)" (*Mitologie română. Dicționar*, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2013, p. 219).

Până în ziua de prăznuire a Sfântului Prooroc Ilie, începând cu data de 13 iulie, se amintește în fiecare zi de foc. Astfel, ziua de 14 iulie este dedicată lui *Chiric Șchiopul*, iar următoare zi, 15 iulie, este dedicată celei mai năprasnice surori a sfântului, *Ciurica*, despre care se spune că „ciuruie" în bătaie pe cei care nu respectă interdicția de a nu munci. Următoarele trei zile (16, 17 și 18) sunt dedicate *Circovilor de vară*, care alături de *Circovii de iarnă* (16-18 ianuarie) reprezintă hotarele dintre cele două anotimpuri fundamentale, iarna și vara. Ziua de 19 iulie are mai mult un caracter funerar și tocmai de aceea este dedicată *Moșilor de Sântilie* și se crede că acum cerurile se deschid, iar sufletele celor adormiți se întorc pe meleagurile natale pentru a se înfrupta din bunătățile culinare. Tocmai de aceea, în această zi se pregătesc plăcinte cu mere și miere, care mai apoi se dau ca pomană celor sărmani, alături de o lumânare aprinsă, simbol al focului. Ziua de 20 iulie se caracterizează prin interdicții riguroase în ceea ce privește munca de orice fel, de teama pedepselor sub formă de fenomene meteorologice violente.

Săptămâna următoare zilei de 20 iulie este dedicată „fraților" Sfântului Ilie. Astfel, în data de 21 iulie îl avem pe *Ilie Pălie*, care este vizitiul trăsurii de foc a lui Sântilie. Acesta se află în strânsă legătură cu fratele său, *Opârlia*, cinstit pe data de 23 iulie. În tradiția populară se spune că Ilie Pălie ațâță focul, iar dacă ziua lui de cinstire nu este respectată, acesta este răspândit prin arșiță peste ogoare de către Opârlie, în zilele de 23 și 24 iulie. În ultima zi a Panteliilor, 27 iulie, sunt cinstiți Sfântul Pantelimon, care în popor este cunoscut sub numele de *Pantelie* sau *Sfântul Ilie cel mic*, și *Pintilie Călătorul*. Primul dintre ei, Pantelie, mijlocește pe lângă fratele lui pentru ca acesta să nu trimită stihiile naturii asupra recoltelor. Însă, dacă ziua sa de prăznuire este necinstită prin muncă, poate deveni la fel de răzbunător ca și fratele său, Sântilie. În Muntenia, Moldova și Banat, ziua de 27 iulie este considerată un hotar al timpului calendaristic, fiind ultima zi de vară caniculară. Etnograful Marcel Lutic specifică faptul că după ziua lui Pintilie Călătorul și a lui Pantelie, despărțirea de vară se resimte tot mai mult, tocmai de aceea există vorba în popor în ziua de 27 iulie: „Se duce vara ca o pâine, vine iarna ca un câine".

Cu toate că interdicțiile privind munca sunt extrem de riguroase în această perioadă, se pot hrăni animalele din gospodărie, se pot uda grădinile, se pot aduna semințele legumelor coapte etc. Cu toate că tradiția populară românească dedică aproape toată luna iulie Sfântului Ilie, ea îl prezintă ca un personaj mitic, răzbunător și crunt, care este capabil de mari distrugeri dacă nu este cinstit cum se cuvine. Cu toate acestea, pentru Biserica Ortodoxă el este un mare prooroc al Vechiului Testament, ocrotitor al ogoarelor și cel care aduce ploi bogate și rodnice în vreme de secetă. Cu alte cuvinte, pentru noi, el trebuie să fie un sfânt al abundenței, de care nu trebuie să ne temem, și căruia putem oricând să îi cerem ajutorul în rugăciune.

Andrei Motora

Glasul Evangheliei

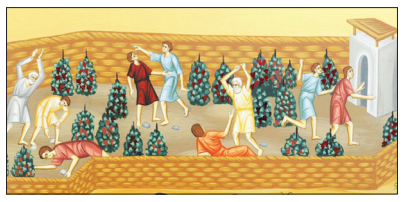

Date fiind încărcătura liturgică și înțelesul omiletic cu totul deosebite ale lunii august, putem numi această lună ca fiind *gustarul* menit să stâmpere de dor metafizic sufletul nostru. Este luna în care cei aleși dintre aleși au avut în vremea aceea, atât cât este cu putință omului, minunatul privilegiu de a se apropia de lumina cea dumnezeiască; este luna în care lumea creștină, cea ortodoxă în special, se reculege în postul *Sfintei Marii*, și celebrează cu deferență, cu umilință și cu recunoștință, cu credința și nădejdea specifică sufletelor sensibile *Adormirea (și ridicarea la cer) a Preacuratei Maici*. Se zice, dar, că ne putem gândi la sublim și suprasensibil fiind deopotrivă liberi și circumscriși conștiinței morale autentice, situație în care n-avem dreptul să vituperăm decât propria persoană; față de care trebuie să fim mai mult decât neindulgenți, intransigenți și cu asupra de măsură de realiști; altcum, putem fi suspectați de *complicitate* la dezechilibru sociomoral; pentru că nimic n-ar trebui să ne uimească la om, decât ușurința cu care acceptă orice provocare, fără să se întrebe dacă este pregătit sau nu pentru un asemenea pas (...) Doar așa, „stârnind examenul de sine al omului" (așa a făcut și Iisus, atunci când, explicând o pildă, „a aruncat sămânța cuvântului Său pe pământul interior al ființei umane"), Biserica poate stârni, disloca și provoca „interogația de sine, se poate adresa public fiecărei conștiințe, libertății și responsabilității ei". Parafrazându-l pe Kierkegaard, putem spune că Dumnezeu nu cunoaște superficialul; faptul că Dumnezeu nu cunoaște superficialul, că nu poate și nici nu l-ar putea cunoaște, e pedeapsa absolută a ignoranței.

Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ev. Matei 7, 14-23;

Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ev. Matei 18, 23-35;

Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul bogat); Ev. Matei 19, 16-26;

Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi); Ev. Matei 21, 33-44;

Pericopa evanghelică duminicală ne prezintă minunea vindecării lunaticului, dialogul care se dezvoltă între Hristos și ucenici pe această temă, implicit anticiparea pătimirilor Sale. Hristos îi sfătuiește pe ucenici să *mizeze* în tot ceea ce fac doar pe tăria credinței, pe care să o *suplimenteze*, în situațiile limită, cu puterea și sporul *postului* și a *rugăciunii*. Pe de altă parte, tăria și puterea lui Iisus rezidă în originea Lui dumnezeiască, în deoființimea cu Tatăl, câtă vreme labilitatea și puținătatea credinței noastre, fragilizarea tăriei și puterii noastre, în ce privește credința lucrătoare, sunt urmarea păcatului; în altă ordine de idei, persoanele consacrate – iar ucenicii și, implicit, succesorii lor, sunt prin excelență persoane consacrate – își probează vocația și consacrarea prin știința, prin disponibilitatea cu care înțeleg să-L slujească pe Cel Care i-a rânduit, prin cât de mult înțeleg să nu se predice pe sine, să nu disimuleze, să nu fie ipocriți și, nu în ultimul rând, prin felul în care înțeleg că nu slujesc deloc, absolut deloc, pe Dumnezeu, dacă nu se pun necondiționat la dispoziția oamenilor. Pentru că numai în momentul în care înțelegem ce a făcut pentru noi Dumnezeu, cât de puțin însemnați și cât de insuficienți ne suntem nouă înșine, numai atunci vom proceda cum se cuvine la împlinirea consacrării noastre.

Întrucât mesajele celor două pericope evanghelice se interferează în multe locuri (și într-un caz și în altul, avem de-a face cu firea malițioasă a omului, cu robia cvasi-indelebilă, de către cele materiale ale sufletului omenesc, bineînțeles cu particularitățile de rigoare), vom încerca să abordăm sub forma unui întreg tâlcuirea lor. Și într-un caz și în altul, avem a ne întâlni cu caractere care, *ab initio*, promiteau; care s-au afișat ca personaje bine intenționate, conștiente de condiția lor, și care se prezintă înaintea noastră cu probleme existențiale de o anumită delicatețe; firea, caracterul, intenția lor își dovedesc însă și nuditatea morală, tot în situații limită: datornicul, atunci când a trebuit, la rându-i, să ierte și să fie generos; iar tânărul bogat, atunci când Iisus îi cere să-și convertească bogăția în acte de milostenie. Și într-un caz și în altul, protagoniștii noștri nu au calculat bine *prețul*: cel al iertării, în cazul datornicului, și cel al posibilității vieții veșnice, în cazul tânărului bogat. Pentru că așa este rânduiala firii, că nu există plată fără răsplată – chiar dacă răsplata este uneori atât de imprevizibilă – sau poate tocmai de aceea, suntem atât de surprinși de ce ne rezervă soarta. Istoria evoluției caracterului omenesc, în speța religios-morală, abundă de situații similare; ruinele morale ale celor care au început să zidească, dar n-au isprăvit niciodată zidirea lor prevalează; mai mult, se tot îngroașă cohorta de oameni ai zilelor noastre, care vin la Iisus, fără ca în prealabil să-și facă bine socoteala cu viața și cu cele materiale, înșelându-se a crede că legătura cu Dumnezeu poate fi „o pernă moale care să-i odihnească de asprimile vieții". Numai că, paradigmele divine sunt cu totul altele, Dumnezeu nu-și schimbă nici atributele, nici exigențele aleatoriu (...) Este limpede, dar, că validarea socială de substanță, serioasă, preludiată de un timp psihic rezonabil, rezidă în cazul celor care doresc să se pronunțe *în numele lui Dumnezeu*, doar în adevărul – și nu retorica compilată, de conjunctură, contabilă – cuvintelor, judecăților de valoare pertinente; ele, cuvintele judecății de valoare, sunt superflue și vânare de vânt, dacă nu schimbă ceva din istoria inimii și a conștiinței; la fel este și cu cei care văd în Dumnezeu altceva decât *clipa lor astrală*, când „pustia inimii să se deșarte / aprinsă de focul lacrimilor sfânt".

Vom aborda tâlcuirea evangheliei noastre pornind de la premiza că firea omului este atât de delicată, de controversată, de spintecată de ură, de nenorocită și sulemenită, atunci când omul este pus în fața unui exercițiu de probitate și responsabilitate morală; și de la faptul că, „auzind mai marii preoților și fariseii pildele lui Hristos, pricepură că de ei grăiește" (…) Așadar, vorbim de două categorii de vieri: cei rânduiți să ne vegheze destinul lumesc, social, și cei aleși și trimiși să ne fie călăuze în cele ale sufletului, pe calea veșniciei. Dar, din nefericire, puținii devotați și generoși și onești și bine intenționați și cu inima curată și cu gânduri bune și având ceea ce înseamnă simțul datoriei, și vibrând de nelinște din cauza tuturor suferințelor și nedreptăților, sunt tot mai striviți de cohortele de uzurpatori, de pornirile debordând de ură ale *lucrătorilor celor răi*, care, în întunecata lor viziune / percepere, nu pot elabora nimic adevărat și bun; pentru care, scenariile monstruoase și ura față de semeni și batjocorirea oricăror elemente de eleganță, de noblețe, ale oricăror încercări de exprimare și recuperare a memoriei, se constituie în rațiunea de a fi; pentru care, orice reabilitare și restituirea valorilor adevărului sunt atentate la siguranța proprie; pentru care, noi n-avem dreptul decât la disperare și resemnare, tăcere și neputință; pentru care, orice speranță în adevăr și dreptate trebuie numaidecât descurajate; pentru care, legile / canoanele sunt bune doar pentru a fi invocate și de îndată încălcate; pentru care, noi nu suntem decât cantitatea menită să se înregimenteze, să asculte și să execute, „o turmă amorfă destinată să-și abandoneze soarta în mâna lucrătorilor celor răi" (…) *Per a contrario*, „milă voiesc, nu jertfă, stă săpat / în fiecare inimă împietrită / pe limba cea mai strâmbă și-n fiecare glas / porunca-i una și neprihănită / și tot ce-ți prisosește din belșug / să știi că-i dar curat, nu răsplătire / că nu-n robie fost-ai ridicat / ci-n scaunul de nuntă cu iubire".

Pr. Iosif Zoica

Alcoolismul – îndepărtarea de Dumnezeu și de oameni

„Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospețe și în bețiii, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în invidie, ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre pofte."
(Rom. 13, 13-14)

Alcoolismul este o boală cronică, de obicei progresivă, cu simptome care includ dorința de a bea alcool, în ciuda efectelor negative vizibil conștientizate. Ca multe alte boli, are un curs în general previzibil, simptome recunoscute și este influențată de factorii genetici și de cei înconjurători.

Consumul de alcool este o metodă rapidă și plăcută de a modifica emoțiile, sentimentele, stările de dispoziție în general. De multe ori, se apelează la consumul de alcool când apare teama față de ceva, în așteptarea unui lucru plăcut (celebrare, sărbătorire) sau în așteptarea unui lucru neplăcut. Alte motive des invocate de consumatori sunt: supărarea, bucuria, agresivitatea, povara singurătății sau povara psihologică a responsabilităților, bucuria, îmbunătățirea relațiilor cu ceilalți, socializarea, alungarea temporară a stresului, apărarea împotriva sentimentelor neplăcute, curajul de a spune ceva, stimularea sexuală temporară, dorința de recompensare sau plăcere.

Alcoolul este un tip de drog, o substanță psihoactivă și un toxic celular cu efect tranchilizant asupra sistemului nervos central. Acțiunea sa constă în inhibarea transmiterii impulsurilor nervoase. De exemplu, se înregistrează scăderea vitezei de reacție și slăbirea atenției. Efectele psihologice ale consumului de alcool pot crea impresia depășirii stărilor de teamă și inhibare, pot să facă singurătatea mai suportabilă și pot diminua sentimentele de inferioritate. Statisticile arată că în lume, majoritatea criminalilor sunt consumatori de alcool, iar fenomenul violenței în familie este cu atât mai îngrijorător cu cât victimele frecvente sunt copiii.

Consumul de alcool constituie, din punct de vedere religios, un păcat, pentru că are efecte dăunătoare asupra organismului: „Nu te uita la vin cum este el de roșu, cum scânteiază în cupă și cum alunecă pe gât, căci el la urmă, ca un șarpe mușcă și ca o viperă împroașcă venin" (Pilde 23, 31-32).

Dependența de alcool cauzează, în timp, și tulburarea relațiilor interpersonale, reducerea sentimentelor de responsabilitate, neglijarea educației copiilor, întârzierea și absența de la locul de muncă, accidente de muncă și de circulație, delicvență, divorț, pierderea locuinței și a locului de muncă: „Vai de cei ce dis-de-dimineață aleargă după băuturi îmbătătoare; vai de cei ce până târziu noaptea se înfierbântă cu vin. Cei care doresc la ospețele lor chitară, harpă, tobă, flaut și vin nu iau în seamă faptele Domnului și nu văd lucrurile mâinilor Sale" (Is. 5, 11-12).

Familia, prietenii, colegii de serviciu, societatea în general, consideră consumul de alcool ca fiind inacceptabil, condamnabil. Ca urmare, cel care consumă alcool se simte respins și stigmatizat. Știindu-se respins și criticat de ceilalți, dependentul de alcool va căuta compania altor consumatori, amici de pahar, și aceștia stigmatizați de alții, la rândul lor. Dependenții de alcool de multe ori rămân singuri, îndepărtându-se de familie, de prieteni, de oamenii din jur.

Biserica este împotriva consumul de alcool, dar nu îi marginalizează pe alcoolici, oferindu-le acestora ajutor duhovnicesc și următorul sfat: „Nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul" (Efes. 5, 18). Dependentul de alcool se îndepărtează de Dumnezeu. În Noul Testament, Sfântul Apostol Pavel dă un avertisment: „Nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu" (I Cor. 6, 10).

Cel mai important element al tratamentului alcoolismului sau al altor dependențe este discuția în grup sau *terapia de grup*. Oricât de diferit ar fi de la o clinică la alta, acest element nu lipsește din nicio clinică de specialitate. Importanța terapiei de grup provine în primul rând din mișcarea de autoajutorare care se bazează pe întâlnirea între persoane care au aceeași problemă. Un alt aspect constă în accentuarea acțiunii pacientului în eliberarea sa din dependență. Grupul reduce din responsabilitatea terapeutului pentru schimbările ce urmează să aibă loc și stimulează capacitatea de autovindecare a membrilor acestuia.

Cele mai mari șanse de succes terapeutic le au pacienții care s-au hotărât să facă o terapie pe termen lung, pe care o încheie, după care se atașează unui grup de întrajutorare. Succes mai mare înregistrează cei care trăiesc încă într-un cuplu intact, cu copii, au un loc de muncă și o vârstă de circa 40 de ani. Cunoscând sărăcia și nevrednicia omului, dar și milostivirea lui Dumnezeu, vom dobândi un duh de compătimire și iertare, îi vom primi pe ceilalți așa cum sunt și nu vom încerca să-i dominăm. Când izbutim să ne apropiem de Dumnezeu, aflăm tămăduire vieții noastre zdrobite. Participarea la viața Bisericii prin Sfânta Liturghie, spovedania deasă și menținerea legăturii cu preotul duhovnic sunt lucruri esențiale de care trebuie să țină seama dependentul de alcool, dar și familia acestuia, pentru a stimula capacitatea de vindecare mai rapidă și de lungă durată. Sarcina creștinismului constă din transpunerea în viață și organizarea forțelor sociale a principiului creștin al solidarității morale sau al adevăratei fraternități.

Pr. Ovidiu Marcu

ADAGIO sau (prea)mic, parafrazat, updatat, imaginat, cvasiplagiat tratat despre sufletul preotului

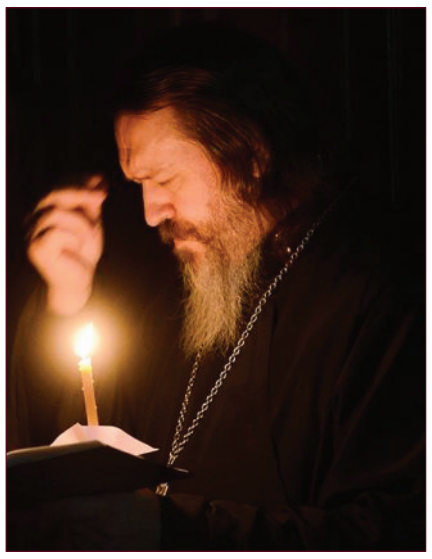

Sufletul preotului nu poate fi ținut în palmă, nici atârnat ca un accesoriu / moft social; nu poate fi nici închis în sipetul cu etichetă al unui concept impus uneori, atunci când, eliberat condiționat, trebuie să fie, *in actu*, „lumina care scânteiază gândul în veșmintele unei alte vremi"; nu poate fi nici trofeul unei recuzite de rezervă, spre a simula apetența la, și vocabularul sacrului, și să fie arătat, condescendent, cum pot „deveni ființele umane exponate / obiecte de contemplare și șuetă" (pentru pigmentarea unei petreceri de clan).

Tocmai, pentru că sufletul preotului este atât de viu și se înroșește ca soarele în faptul serii, de câte i-a fost dat să vadă și într-o singură zi; și ca o carne însângerată și zbuciumată de nesomn și întrebări, și adus de gând și de povara conștiinței / conștiințelor, și străveziu de veghea așteptării, în zarea veșnică a iubirii și a epifaniei; ostenelile sale țintite în alt regim decât cel contingent al ființei, nu se pot „valoriza", nici cumpăra, pentru că nici măcar el, preotul, nu cunoaște prețul lor; poate doar viața lui de om să fie singurul preț îndeajuns de nobil (atunci, mai ales, când este îmbrăcat în veșmântul unic țesut din inimă și curat românești-dorul).

Sufletul preotului este ca o bisericuță de demult și ca pustia, demult nemaicălcată, în care totul este rânduit frumos pentru a primi, să se stâmpere de configurația, utopia și tensiunea împrăștierii și de focul cuvintelor necunoscute, și pentru a capta surâsul prezenței sfinte, prieteni, oameni nenumiți, cunoștințe neștirbite, alte suflete; nu se poate intra acolo oricum, însă; nici impostor, nici fățarnic, nici bădăran, nici delator jalnic, nici strașnic purtător de apucături și gânduri urâte și trufașe; pentru că, prin tristul farmec al singurătății (nu însingurării) sale, sufletul preotului se închide perplex la vizite și suflete nedorite, și adesea îl găsim pierdut în, și închipuind cele mai nebănuite și mai netrăite paradigme ale devenirii și (con)viețuirii; atunci sufletul preotului respiră adânc și aparent neînțeles, pentru că respiră colb și vede căi stelare; atunci râsul lui nu este râs, ci doar speranța râsului omenesc, iar plânsul lui nu este plâns, ci nădejdea plânsului omenesc, că odată îi va fi dat să vadă și să treacă dincolo de nevăzut și de netrecut.

Sufletul preotului se (și) deschide plenar în luminile pestepământești ale sfintei sfintelor și amvonului, pentru a *ruga* și a *chema* Cerul să prefacă în puterea dragostei, ce-nvie-n mântuire lacrima și pâinea noastră cea de toate zilele; și a vesti solemn, umil și îndrăgostit generos, darul și firul nemaisfârșit al vieții; așa, făcându-se slujitor, propovăduitor și stăpân al lui *da* și al lui *nu*; și, în același timp învățător și ucenic al umilinței, aristocrat uns al iubirii, jurat cu putere multă al robirii și dezrobirii sufletelor oamenilor; trudnic al minții și doctor fără de arginți al nevoințelor și plăgilor sufletului și trupului lumii, prieten care trebuie să știe să mintă atât cât îi trebuie adevărului să prindă viață, putere și chip; sufletul preotului este, credem și mărturisim, și atât de aproape de copilăria noastră, pentru că n-are cum să fi părăsit bucuria visului și a jocului-punctul de fugă / start în viață, al tuturor sufletelor; sufletul preotului este, nu doar ideatic, și vârsta noastră cea mai curată, cea a iubirii dintâi, cea în pericol de a fi abandonată și uitată.

Sufletul preotului nu poate fi înghesuit și strâns într-un pumn, o foaie, niște formule și gânduri; surâsul lui de (ne)reproș și atâta înțelegere, ne face să ne deschidem, înfiorați, lămuriți și cu grăbire, pumnul, foaia, formulele și gândurile degeaba închise; altcum, cine să îl / să ne mai găsească, odată rătăcit / rătăciți în marea iluzie / marea pierdere de rost...

Pr. Iosif Zoica

Patristica

Sfântul Ierarh Iuvenalie, Patriarhul Ierusalimului

Se cunosc puține lucruri despre viața Sfântului Iuvenalie înainte de a deveni episcop al Ierusalimului. Se știe însă că a fost prieten al Sfântului Eftimie cel Mare.

Sfântul Iuvenalie a participat la Sinodul al III-lea Ecumenic, care s-a desfășurat la Efes (Asia Mică) în anul 431, unde a combătut erezia nestoriană împreună cu Sfântul Chiril al Alexandriei. De asemenea, istoria bisericească reține episodul în care acest episcop a vrut să ridice Ierusalimul la rangul de scaun primat prin retrogradarea scaunului mitropolitan din Cezareea Palaestinei și a scaunului primat al Antiohiei. În această situație, Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei, a refuzat să îl ajute pe Episcopul Iuvenalie să-și promoveze pretențiile.

Totodată, îl întâlnim pe ierarhul din Ierusalim la Sinodul al II-lea de la Efes din 449, un sinod tâlhăresc care a fost dominat de Dioscor al Alexandriei și care a avut ca rezultat reabilitarea ereticului Eutihie și depunerea Patriarhului Flavian al Constantinopolului și a Episcopului Eusebiu de Dorylaeum.

De asemenea, Sfântul Iuvenalie a participat la Sinodul al IV-lea Ecumenic de la Calcedon. Când Dioscor a fost judecat pentru încălcarea dreptului canonic, ierarhul ierusalimitean a votat pentru condamnarea sa. La Calcedon, Episcopul Iuvenalie a atins apogeul luptei episcopilor de Ierusalim pentru ca orașul sfânt să fie recunoscut ca scaun apostolic.

În timpul primelor secole ale creștinismului, tronul chiriarhal din Ierusalim / Aelia Capitolina era subordonat celui din Cezareea Palaestinei. Chiar din vremea Sinodului I Ecumenic de la Niceea din 325, episcopii de Ierusalim s-au străduit să crească prestigiul scaunului ierusalimitean. La sinodul de la Niceea, Ierusalimul a fost recunoscut în al șaptelea canon printr-o declarație vagă: „Așa cum obiceiul și tradiția din vechime arată că episcopul din Aelia (Ierusalim) trebuie să fie onorat, acesta trebuie să aibă întâietate: fără prejudicii, totuși, față de demnitatea care îi aparține Mitropoliei". La Sinodul al III-lea Ecumenic din 431, Iuvenalie a argumentat că episcopul Antiohiei trebuie să-și fi luat doctrina de la „scaunul apostolic din Ierusalim". Prin stabilirea Pentarhiei, Sinodul de la Calcedon din 451 a recunoscut Ierusalimul ca Patriarhat, alături de Roma, Alexandria, Antiohia și Constantinopol.

Probabil în schimbul votului împotriva fostului său aliat, sinodul i-a dat Patriarhului Iuvenalie ceea ce și-a dorit: recunoașterea Ierusalimului ca scaun patriarhal, guvernând asupra întregii Palestine. Cu toate acestea, când s-a întors la Ierusalim, călugării care erau de partea lui Dioscor s-au revoltat împotriva lui Iuvenalie, și doar cu ajutorul armatei imperiale a reușit să-și redobândească statutul inițial.

Viața Cuviosului Teodosie cel Mare (423-529), scrisă în secolul al VI-lea, relatează că în timpul acestui patriarh s-a construit biserica și Mănăstirea Kathisma (Vechea Kathismă), de către o femeie văduvă înstărită, pe nume Ikelia, pe locul unde, după tradiția Bisericii din Țara Sfântă, s-a odihnit Maica Domnului însărcinată în drum spre Betleem, unde mergea împreună cu Dreptul Iosif să se înscrie la recensământ și unde L-a născut pe Domnul Iisus Hristos (Luca 2). În această mănăstire a trăit un timp și Cuviosul Teodosie, la începuturile vieții sale călugărești. În afară de Cuviosul Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște (prăznuit la 11 ianuarie), și alți mari sfinți ai Bisericii au trăit în timpul Patriarhului Iuvenalie: Cuviosul Eftimie cel Mare (prăznuit la 20 ianuarie), Sfântul Simeon Stâlpnicul (1 septembrie), Gherasim de la Iordan (4 martie) și mulți alții.

Ierarhul ierusalimitean a trecut la cele veșnice în anul 458, iar prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă are loc la data de 2 iulie a fiecărui an.

Ieromonahul Macarie Simonopetritul *Le Synaxaire. Vies des Saints de l'Eglise Orthodoxe*, Tesalonic, 1988.

Actualitatea creştină

Cartea din Kells: noi descoperiri și schimbări de poziție privind renumita Evanghelie veche de 1200 de ani

Cercetări recente au condus la regândirea istoriei celei mai renumite cărți medievale iluminate din lume, o Evanghelie veche de 1200 de ani, bogat ilustrată, cunoscută sub numele de *Cartea din Kells*. Aceasta, după cum s-a presupus dintotdeauna, ar fi fost de fapt o lucrare care includea aproape 14 metri pătrați de ilustrații color remarcabile, fiind proiectată și realizată ca o carte care să conțină cele patru Evanghelii. Numai că, o analiză detaliată a textelor, conform informațiilor oferite recent de publicația „The Independent", condusă de un expert lider în paleografie medievală creștină, profesorul Bernard Meehan de la „Trinity College", Dublin, a ajuns la concluzia că lucrarea a fost constituită la origini din două părți, compuse la aproape un secol distanță.

Noua ipoteza a profesorului Meehan sugerează că ultima parte – Evanghelia lui Ioan – și primele câteva pagini ale Evangheliei lui Marcu au fost, probabil, compuse de un scrib mai în vârstă, care locuia pe insula scoțiană Iona, în ultimul trimestru al secolului al VIII-lea. De asemenea, cercetătorul consideră ca restul Evangheliei Sfântului Marcu și versiunile Evangheliile lui Luca și Matei au fost scrise la o jumătate de secol mai târziu, în Irlanda, și anume în Kells, întreruperea fiind cauzată de vicisitudinile vremii.

Sursa: lonews.ro

Creştini, ştiaţi că... ?

Iubirea este temelia familiei creştine?

Dintre toate virtuţile creştine, dragostea este baza sau fundamentul vieţii creştine. Cel care iubeşte cunoaşte chipul iubitului mai mult decât oricine, deoarece iubirea este şi o cale de cunoaştere. Prin iubire, natura umană se întregeşte: „Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie şi a adus-o la Adam" (Fac. 2, 22). Deci femeia este luată din bărbat (Fac. 2, 22). Bărbatului îi lipseşte ceva şi caută mereu partea pierdută. Şi până când nu o găseşte, omul nu este deplin. Este sugestivă următoarea povestire:

„Un om a luat calea monahismului. L-a luat cu el şi pe fiul său, încă de prunc. După mulţi ani, au revenit amândoi în oraş. Fiul său, acum tânăr monah, se găsea pentru prima oară într-o zonă locuită. Simţea că se află pe altă lume. Trecând prin oraş, a văzut pentru prima oară câteva femei şi le-a privit mirat. L-a întrebat pe tatăl său: «Tată, ce oameni sunt aceia?». «Monahi care trăiesc în lume», i-a răspuns tatăl său, nedorind să-i trezească alte gânduri. Fiul său a răspuns: «De am avea şi noi în pustie un astfel de monah, să ne ţină tovărăşie!»".

Firea sa i-a descoperit, prin instinct, partea pierdută şi voia să şi-o dobândească, să-şi umple golul. Aşa se întâmplă şi în ceea ce o priveşte pe femeie. Pe această împreună-convieţuire, bărbat şi femeie, se clădeşte căsătoria. De fapt, ceea ce îţi poate aduce satisfacţie adevărată este lângă tine. Alături este *jumătatea ta*, pe care trebuie să o vezi, să o înţelegi, să o accepţi aşa cum este, ca să şi primeşti bucuria din aceasta, căci, în principiu, familia, menirea ei, este lucrul la care ne cheamă Evanghelia: „Bucuraţi-vă! Uite, bucuria este alături, e soţul tău, şi tu nu observi".

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învaţă: „Iubirea ţi-l arată pe aproapele ca pe un alt sine al tău, te învaţă să te bucuri pentru fericirea lui, ca şi cum ar fi fericirea ta, şi să te întristezi la necazurile lui, ca şi cum ar fi necazurile tale. Iubirea face din mulţi un trup şi din sufletele lor vase ale Sfântului Duh. Căci Duhul păcii nu odihneşte acolo unde împărăţeşte dezbinarea, ci acolo unde stăpâneşte unirea sufletelor".

Familia creştină trebuie să fie o familie a iubirii, pentru că Iisus Hristos ne-a învăţat să ne iubim unul pe altul, să ne iubim aproapele nostru (Lc. 10, 27). Şi cine este mai aproape de noi? Nu soţul sau soţia? De fapt, este foarte important să ştim că iubirea vine de la Dumnezeu, El fiind izvorul şi dăruitorul iubirii.

Pr. Silviu Feier

Agenda pastoral-misionară a Înaltpreasfințitului Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei

Iunie 2018

Vineri, 1 iunie ❖ În Catedrala *Reîntregirii* din Alba Iulia, a oficiat slujba de *Te-Deum*, cu ocazia manifestărilor festive de Ziua Copilului, organizate, sub genericul „Ziua Copilului în culori. 1 iunie – Alba Iulia – Capitala Copiilor, Capitala Străjerilor Unirii", de către sectorul social-misionar al Arhiepiscopiei Alba Iuliei.

Sâmbătă, 2 iunie ❖ A oficiat Taina Sfântului Botez pentru prunca Irina, fiica părintelui Ionuț Timoce din parohia Beica de Sus, protopopiatul Reghin.

Duminică, 3 iunie ❖ A săvârșit Sfânta Liturghie la Mănăstirea „Toți Sfinții" de la Cașva, protopopiatul Reghin, care, în această zi, și-a sărbătorit hramul. La momentul potrivit, l-a hirotonit diacon pe tânărul Antoniu Rusu.

Luni, 4 iunie ❖ În protopopiatul Reghin, a prezidat Conferința preoțească de primăvară.

Marți, 5 iunie ❖ În protopopiatul Târgu-Mureș, a prezidat Conferința preoțească de primăvară.

Miercuri, 6 iunie ❖ În parohia „Pogorârea Duhului Sfânt" – *Platoul Romanilor* din Alba Iulia, a săvârșit Sfânta Liturghie, în cadrul căreia l-a hirotonit diacon pe tânărul Vasile Barteș.

Joi, 7 iunie ❖ În protopopiatul Blaj, a prezidat Conferința preoțească de primăvară.

Vineri, 8 iunie ❖ A oficiat Sfânta Liturghie în parohia „Pogorârea Duhului Sfânt" – *Platoul Romanilor* din Alba Iulia, în cadrul căreia pe diaconul Vasile Barteș l-a hirotonit preot pe seama parohiei Lechincioara, protopopiatul Târgu-Mureș. De asemenea, a oficiat slujba de binecuvântare a noilor spații ale sediului Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Unirea" al județului Alba.

Sâmbătă, 9 iunie ❖ În Piața Cetății din Alba Iulia, a participat la Ceremonia de absolvire a promoției 2018 a Universității „1 Decembrie 1918", rostind o alocțiune.

Duminică, 10 iunie ❖ A participat la slujba de resfințire a bisericii Mănăstirii Dealu din județul Dâmbovița, urmată de Sfânta Liturghie, în sobor arhieresc, condus de către Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. De asemenea, la mormântul marelui domnitor Mihai Viteazul, a oficiat slujba Parastasului.

Luni, 11 iunie ❖ La Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Simion Ștefan" din Alba Iulia, s-a întâlnit cu elevii secției *Teologie Pastorală*, cărora le-a adresat cuvinte duhovnicești despre patronii spirituali ai claselor lor. În continuare, la Centrul eparhial, a primit vizita Alteței Sale Regale, Principele Nicolae.

Marți, 12 iunie ❖ În protopopiatul Câmpeni, a prezidat Conferința preoțească de primăvară.

Joi, 14 iunie ❖ La Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul" din Alba Iulia, a participat la festivitatea de încheiere a anului școlar, adresând o alocțiune. Tot în această zi, la Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Simion Ștefan" din Alba Iulia, a participat la serbarea de sfârșit de an școlar și a înmânat premii elevilor merituoși.

Vineri, 15 iunie ❖ În Aula „Dumitru Stăniloae" a Facultății de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia, a prezidat conferința preoțească de primăvară, la care au participat preoții din protopopiatele Alba Iulia și Sebeș.

Duminică, 17 iunie ❖ În parohia Pianu de Jos, protopopiatul Sebeș, a săvârșit Sfânta Liturghie, în cadrul căreia l-a hirotonit diacon pe tânărul Mihai Ciacîru.

Miercuri, 20 iunie ❖ A săvârșit slujba de înmormântare a vrednicului de pomenire părinte Valerian-Claudiu Bradi din parohia Sângeorgiu de Pădure, protopopiatul Târgu-Mureș.

Joi, 21 iunie ❖ În Parcul de aventură *Dynamis*, s-a aflat în mijlocul copiilor ocrotiți în așezămintele sociale din municipiul Alba Iulia, cărora le-a adresat câteva îndemnuri de petrecere a timpului liber într-un mod constructiv.

Duminică, 24 iunie ❖ De hram, a celebrat Dumnezeiasca Liturghie la Mănăstirea „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul" din Alba Iulia, în cadrul căreia pe diaconul Mihai Ciacîru l-a hirotonit preot pe seama parohiei Bahnea, protopopiatul Târnăveni.

Miercuri, 27 iunie ❖ A poposit în orașul american Philadelphia (statul Pennsylvania), unde a vizitat biserica ortodoxă românească „Sfânta Treime" și Muzeul de Artă.

Joi, 28 iunie ❖ A efectuat o vizită la Universitatea *Princeton* (statul New Jersey) și la *Princeton Theological Seminary*, unde a studiat în urmă cu treizeci de ani. Tot în aceeași zi, a vizitat *Sala Independenței* din Philadelphia, locul unde au fost elaborate și proclamate *Declarația de Independență* și *Constituția* Statelor Unite ale Americii, precum și un alt simbol de referință al independenței Statelor Unite: *clopotul libertății*.

Vineri, 29 iunie ❖ A oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala mitropolitană „Sfinții Împărați Constantin și Elena" din Chicago (statul Illinois), împreună cu Înaltpreasfințitul Părinte Nicolae, Mitropolitul ortodox român al celor două Americi, urmată de slujba de *Te-Deum* și de cea a Parastasului pentru ierarhii și preoții eparhiei trecuți la Domnul. În continuare, în deschiderea lucrărilor celui de-al 82-lea Congres al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii, a susținut prelegerea intitulată „Marea Unire din 1918, eveniment sublim al istoriei românești. Bucurie, biruință și responsabilitate". Seara, a adresat preoților un amplu mesaj duhovnicesc de mare folos pentru slujirea apostolică.

Sâmbătă, 30 iunie: În Catedrala mitropolitană „Sfinții Împărați Constantin și Elena" din Chicago, a luat parte la lucrările sesiunii a doua a Congresului bisericesc, apreciind bogata activitate pastorală, misionară și culturală desfășurată de Părintele Mitropolit și de preoții Eparhiei.

A consemnat
Eugen Bărăian

●● **Evenimente**

Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Irineu a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala mitropolitană din Chicago – SUA

În Duminica a V-a după Rusalii, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, alături de Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae, a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în Catedrala mitropolitană „Sfinții Împărați Constantin și Elena" din Chicago (Illinois – SUA).

Odată cu această slujbă festivă au fost încheiate lucrările Congresului Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii, ajuns în Anul Centenarului la cea de-a 82-a ediție. Pe lângă prezentarea rapoartelor de activitate pastoral-misionară din cuprinsul Mitropoliei, lucrările acestui eveniment important au abordat unitatea de credință și de neam a românilor, precum și modalitățile de păstrare a identității românești în diaspora.

În finalul cuvântului de învățătură pe care l-a rostit, Părintele Arhiepiscop Irineu i-a îndemnat pe credincioșii români din America să-L pună pe Dumnezeu pe primul loc în viața lor personală și familială, să dea dovadă de o credință dinamică, lucrătoare prin iubire, și să iubească mult neamul românesc, valorile noastre etnice și trecutul nostru glorios.

Arhid. Rafael Orzeiu

Arhipăstorul Alba Iuliei a liturghisit la Mănăstirea „Sfântul Prooroc Ilie" de la Albac, cu ocazia hramului

În data de 20 iulie, Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Irineu a celebrat Sfânta Liturghie la Mănăstirea „Sfântul Prooroc Ilie" de la Albac, protopopiatul Câmpeni, cu prilejul hramului acestui așezământ monahal. În cadrul slujbei, la momentul rânduit, tânărul Daniel Lazea a fost hirotonit diacon.

Această vatră călugărească, așezată într-un cadru pitoresc de pe valea Arieșului superior, reprezintă un adevărat bastion al rugăciunii curate aduse Dumnezeului Celui viu. Asumat cu râvnă și devotament, monahismul reușește să capteze setea religioasă a obștii credincioase în albia Bisericii străbune.

Numeroșii pelerini de pe frumoasele plaiuri ale Munților Apuseni, sosiți la această sărbătoare duhovnicească, s-au bucurat de întâlnirea cu Chiriarhul lor. Comuniunea în rugăciune și cuvântul de învățătură i-au întărit sufletește în lupta împotriva duhului secularizant al acestui veac.

Arhid. Rafael Orzeiu

Înaltpreasfințitul Părinte Irineu a resfințit biserica din parohia Ocoale, protopopiatul Câmpeni

Duminică, 22 iulie, Arhipăstorul Alba Iuliei, înconjurat de un frumos sobor de preoți și diaconi, a resfințit biserica „Schimbarea la Față a Domnului" din parohia Ocoale, protopopiatul Câmpeni. În timpul Sfintei Liturghii, diaconul Daniel Lazea a fost hirotonit preot pe seama parohiei Ghirbom, protopopiatul Alba Iulia.

Această parohie, păstorită cu admirabilă hărnicie apostolică de către Părintele Ioan Bota, se bucură de un cadru natural încântător, fiind așezată pe versanții Munților Apuseni. Construcția bisericii parohiale a început în anul 1990, iar în anul 1994 a avut loc târnosirea acesteia. Începând cu anul 2012, s-au efectuat ample lucrări de renovare și a fost executat și montat noul iconostas.

Adresându-se credincioșilor prezenți la sfânta slujbă, Înaltpreasfinția Sa a spus, în încheiere: „Mă bucur să mă aflu astăzi în acest sat în care au odrăslit valori etnice nepieritoare și s-au cristalizat frumoase datini și obiceiuri. Vă felicit pe toți credincioșii din această parohie, pentru că vă străduiți să păstrați cele două virtuți strămoșești: omenia și evlavia".

Arhid. Rafael Orzeiu

REDACȚIA „CREDINȚA STRĂBUNĂ"
Preşedinte: **Înaltpreasfinţitul Părinte IRINEU**, Arhiepiscop al Alba Iuliei;
Redactor şef: Pr. Oliviu **Botoi**;
Redactori: Pr. Nicolae **Aloman**; Andrei **Motora**;
Colaboratori: Pr. Petrişor **Muntean**, Arhid. Rafael **Orzeiu**, Pr. Iosif **Zoica**;

ISSN 1222-2313
Abonamentele se fac la orice Oficiu Poştal din țară sau direct prin mandat poştal pe adresa: ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ ALBA IULIA, str. Mihai Viteazul, nr. 16, specificând pe verso: abonament „CREDINȚA STRĂBUNĂ" pe 2018 și adresa completă sau prin e-mail: editurareintregirea@gmail.com
Prețul unui abonament pe un an este de 20 lei + taxele poştale în valoare de 4 lei.

Tiparul executat la
TIPOGRAFIA ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE ALBA IULIA
Concepție grafică și tehnoredactare
Pr. Nicolae Aloman